

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Daňkovou v právní věci **žalobce: P.D.**, státní příslušnost Ukrajina, *zastoupeného Mgr. Markem Hudlickým, advokátem se sídlem Plzeň, Františkánská 7*, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR**, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, pošt. schr. 21/OAM, v řízení o **žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. prosince 2011, č.j. OAM -408/VL-18-PA03-R2- 2009**

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Včasnou žalobou ze dne 3.1.2012, osobně u soudu podanou téhož dne, se P.D., (dále jen „žalobce“) domáhal zrušení rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR (dále jen „žalovaného“) ze dne 8.12.2011, č.j. OAM-408/VL-18-PA03-R2- 2009 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým žalovaný rozhodl o jeho žádosti tak, že se mezinárodní ochrana podle § 12, § 13 a §

14, § 14a a § 14b zák. č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) neuděluje.

V úvodu žaloby žalobce tvrdil, že žalovaný porušil ust. § 2 odst. 1, § 50 odst. 3 a § 51 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších novel (dále jen „*správní řád*“). Dále namítal porušení § 68 odst. 3 správního řádu, protože se žalovaný zcela nevypořádal se všemi důkazy a tvrzeními žalobce. Podle žalobce žalovaný porušil § 14 zákona o azylu proto, že rodinná situace žalobce zcela odpovídá podmínkám udělení azylu z humanitárních důvodů. Žalobce v České republice (dále jen „ČR“) žije již 10 roků a závěr, že se zde po tuto dobu zdržuje neoprávněně, není správný. Je sice pravdou, že v minulosti několikrát porušil zákon o pobytu cizinců a bylo mu uloženo správní rozhodnutí (zřejmě správně vyhoštění), avšak mimo těchto případů se na území ČR zdržuje legálně. Důvodem hodným zvláštního zřetele při posouzení žádosti o udělení azylu z humanitárních důvodů je podle žalobce porušení jeho práva na spravedlivý proces. Porušení spočívalo v okolnosti, že v řízení o jeho zajištění a internování vedeném Službou cizinecké policie, Oblastním ředitelstvím služby cizinecké policie Plzeň, Inspektorátem cizinecké policie Domažlice, bylo propuštění správním orgánem podmíněno nabytím právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalobce rozhodně neměl při vynuceném podpisu vzdání se práva na odvolání svobodnou vůli. Dalším důvodem hodným zvláštního zřetele při posouzení žádosti o udělení azylu z humanitárních důvodů je i porušení zásady *ne bis in idem* ve správním a trestním řízení, když rozhodnutí o jeho správním vyhoštění bylo vydáno v okamžiku, kdy trestní příkaz Okresního soudu v Klatovech čj. 3T 94/2009 byl v právní moci a projednání předmětného skutku ve správním řízení bránila překážka věci rozsouzené. Žalobce je v konečném důsledku za jeden skutek trestán dvakrát. Situace je o to víc paradoxní, že v obou rozhodnutích mu byl uložen trest zákazu činnosti. Konečně naplnění humanitárních důvodů pro udělení azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu spatřuje v postupu státní moci domovského státu a ve své situaci.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě ze dne 17.1.2012 označil žalobcovy námitky za zcela neopodstatněné. Odkázal plně na správní spis, zejména na vlastní žádost o udělení azylu, výpovědi žalobce a na vydané rozhodnutí. Poukázal na okolnost, že žalobními námitkami žalobce brojí mimo jiné i proti jiným správním či soudním rozhodnutím. Zdůraznil, že původně žalobce odjel z Ukrajiny legálním způsobem s platným cestovním dokladem a s opuštěním vlasti neměl žádné problémy. Do ČR vycestoval výhradně z ekonomických důvodů a do dalších problémů se na Ukrajině nedostal ani poté, co se tam opakovaně vracel. Následně uložená správní vyhoštění a nebezpečí deportace do země původu se rozhodl řešit nejprve změnou jména a příjmení a následně i vstupem do řízení o mezinárodní ochraně. Využil možnosti požádat o mezinárodní ochranu, o kterou nepožádal ihned po svém příjezdu ani dříve před svým zadržením údajně proto, že o této možnosti nevěděl. Zdržuje se zde dlouhodobě neoprávněně a žalovaný tak s ohledem na jeho výpovědi a na jeho zcela neskrývaně vyjádřené úmysly konstatoval, že zcela evidentním důvodem jeho současné žádosti je snaha legalizovat si v ČR pobyt a žít zde. Žalovaný vyjádřil přesvědčení, že jednotlivá tvrzení jsou pouze účelová a mají umožnit žalobci projednání motivů jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany s jediným cílem, a to snahou legalizovat svůj další pobyt v České republice a žít zde se svojí manželkou a synem v prostředí, které si oblíbil.

Takové důvody ale nelze důvodům pro udělení azylu ani doplňkové ochrany podřadit, neboť jejich výčet je zcela taxativní a snahu o legalizaci pobytu rozhodně neobsahuje. Žalovaný rovněž poukázal na posouzení zdravotní, rodinné a sociální situace žalobce a zopakoval argumentaci uvedenou v napadeném rozhodnutí. Konstatoval, že ani z tohoto pohledu nezjistil žádný důvod hodný zvláštního zřetele pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu. Závěrem navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Žalobce v replice ze dne 14.2.2012 zejména odmítal názor žalovaného, že jeho manželka a syn mohou bez problémů odcestovat spolu s ním na Ukrajinu. Takový závěr by dle něj byl zcela nepřiměřeným zásahem nejen do života žalobce, ale i do života manželky a syna, kdy by byla omezena základní lidská svoboda pohybu a pobytu na straně obou, a navíc v rozporu se zájmem na slučování rodin, tedy porušením ust. čl. 9 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte. Rovněž poukázal na čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

Při přezkoumání rozhodnutí provedeném podle zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších novel (dále jen „s.ř.s.“) soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, tj. dne 8.12.2011 (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a napadené výroky rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.).

Ze správních spisů soud zjistil, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 16.6.2009. Ve vlastnoručně psané žádosti jako důvod uvedl, že na Ukrajině nic nemá, ani práci ani bydlení ani rodiny. To všechno má v ČR. V tiskopisu z téhož dne uvedl mimo jiné i to, že je ženatý a v ČR, v H.S. žije i manželka a syn.

Při pohovoru v jazyce ruském za přítomnosti tlumočnice dne 11.7.2009 žalobce uvedl, že původně žil s rodiči ve Lvovské oblasti. V roce 1989 se oženil a přesídlil k manželce do Doněcké oblasti. V roce 1999 se přestěhovali zpět na západní Ukrajinu. Nebylo možné si zajistit trvalé zaměstnání, pracoval pouze příležitostně, nebyl schopen uživit rodinu. Před odjezdem z Ukrajiny byl nezaměstnaný. Do ČR poprvé odjel v roce 2001, hlavním důvodem odjezdu byla snaha vydělat si finanční prostředky. Přijížděl vždy na dva, tři měsíce, někdy na půl roku. Když mu skončila platnost víza, vždy se vrátil na Ukrajinu a po vyřízení si víza dalšího příjížděl za prací do ČR zpět. Naposledy sem přicestoval v únoru roku 2009 s cestovním dokladem a pracovním vízem platným nejprve do 1.6.2009 a po prodloužení do 1.6.2010. Manželka za ním často přijížděla do ČR, nyní s ním zde žije třetí rok. Žili společně v H.S. Dříve pobýval v ČR na jméno K.R. Poprvé mu zde bylo uděleno správní vyhoštění 15.3.2004 na tři roky, další 5.11.2005 na 10 let. Odjel na Ukrajinu, změnil si tam jméno na D.P. a na nové jméno vyřídil cestovní doklad a vízum. V roce 2006 mu byl udělen dlouhodobý pobyt. Protože jej poznal policista, který mu uděloval správní vyhoštění, byl mu dlouhodobý pobyt zrušen. Naposledy byl policisty zadržen v květnu 2009 a soudcem odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 7-mi měsíců s podmíněným odkladem na dobu tří let a sedmiletému vyhoštění. O možnosti udělení mezinárodní ochrany nevěděl. Pokud se o tom někdo zmínil, myslel si, že je to něco jako vězení. Nyní žádá proto, že se chce vyhnout návratu na Ukrajinu, jelikož by si nebyl schopen zajistit odpovídající zaměstnání. Rovněž si chce legalizovat pobyt v ČR, aby se vyhnul rozhodnutí o vyhoštění a i nadále zde mohl pobývat s rodinou a pracovat. Na Ukrajině sice má rodinu (matku, sourozence a staršího

syna), ale neměli by tam zaměstnání a kde žít. Měli by naopak problémy jak na východní tak na západní Ukrajině. Na Ukrajině neměl žádné problémy se státními orgány ani se soukromými osobami. Vyjma správních vyhoštění za nelegální pobyt neměl ani v ČR žádné jiné problémy se státními orgány. Součástí spisu vedle dalších listin je kopie rozhodnutí o přijetí žalobce syna k základnímu vzdělání do Základní a Mateřské školy Dešenice, dobrozdání Sboru dobrovolných Hasičů H.S. ze dne 5. 6. 2009, Města Železné Rudy ze dne 8. 6. 2009 a Osadního výboru H.S. ze dne 4. 6. 2009.

Vycházejí i z dalších podkladů rozhodnutím ze dne 12.7.2009, čj. OAM-408/VI-18-08-209, žalovaný zamítl žádost žalobce podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu jako zjevně nedůvodnou, protože ji po udělení soudního vyhoštění považoval za zcela účelové jednání s cílem legalizovat si další pobyt na území ČR, ač mu tento byl již v několika případech odepřen.

Žalobcem podanou žalobu Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 17.12.2010, čj. 63Az 39/2009-25, zamítl. Ztotožnil se s názorem žalovaného, že žalobce neuvedl ve správním řízení žádné skutečnosti, ze kterých by bylo možno dovodit, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. a), b) zákona o azylu; byly tedy podmínky k aplikaci § 16 odst. 1 písm. f) téhož zákona.

Na základě žalobcem podané kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 26.5.2011, čj. 4Azs 10/2011-51, rozsudek Krajského soudu v Ostravě zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Ve zrušovacím rozhodnutí shledal důvodnou kasační námitku, podle níž se žalovaný při aplikaci § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu náležitě nezabýval tím, zda jsou u žalobce dány podmínky pro udělení humanitárního azylu. Poukázal přitom na tvrzení žalobce, že v ČR pobývá také jeho manželka a syn a dále na listiny dokumentující žalobcovy vazby na pobyt v ČR, k nimž žalovaný nezaújal žádné stanovisko.

Krajský soud v Ostravě poté rozsudkem ze dne 28.7.2011, čj. 63Az 39/2009-66, zrušil rozhodnutí žalovaného z 12.7.2009 pro vady řízení a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení v intencích závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu.

Žalovaný v dalším řízení vyslechl dne 30.11.2011 za přítomnosti tlumočníka jako svědkyni žalobcovu manželku I.K. Svědkyně předložila povolení k dlouhodobému pobytu v ČR s platností do 27.2.2013 své i syna J., nar. x. Ve výpovědi uvedla, že s žalobcem jsou manželé více než 23 let. Do ČR poprvé přicestovala asi před čtyřmi lety, když syn ukončil na Ukrajině první třídu. Do druhé třídy již nastoupil v ČR. Když bydleli v H.S., navštěvoval 3 roky školu v D., pak v Lysé nad Labem. Rozhodnutí o návštěvě základní školy v ČR učinila s ohledem na svůj legální pobyt. Ukrajinu se synem navštěvuje jednou za rok, naposledy to bylo v červnu 2011. V ČR se stěhovala z H.S. do Lysé nad Labem. Syna ponechala na Ukrajině a vyzvedla v srpnu, aby mohl jít v září do školy. Byl střídavě u sestry svědkyně a žalobcovy matky. Svědkyně již nemá rodiče; tři sestry a dva bratři žijí na Ukrajině. Svědkyně i syn jsou v dobrém zdravotním stavu. Manžel (žalobce) na Ukrajinu rovněž jezdí, ne vždy však jezdí společně. Manžel neměl na Ukrajině práci a neměli ani peníze na potraviny pro děti. Proto když se mu naskytla možnost pracovat v ČR pro „klienta“, který mu také slíbil, že vyřídí jeho pobyt, odjel do ČR. Klient však slib stran pobytu nedodržel. Ona se synem

přicestovala na území ČR, i když její manžel neměl zlegalizován pobyt. Svědkyně uvedla, že když manžel „ztratil“ první vízum, odjel na radu známého na Ukrajinu, změnil si tam jméno a příjmení a na základě nové identity získal nové české vízum. To mu bylo dokonce ještě prodlouženo. Se synem a manželem dle svědkyně na Ukrajinu neodcestují, protože nemají kam a protože mají složité manželství, neboť ona je z východu Ukrajiny a manžel ze západu. Jemu na východě říkali, že je banderovec, svědkyni na západě naopak, že je Moskalka. K podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany vedla manžela skutečnost, že nechce na Ukrajinu, protože tam nemá práci a nechce zase hladovět. Svědkyně dále uvedla, že s manželem mají dva syny, starší R., ve Lvově zakončil bakalářská studia a hledá si práci. Bydlel na vysokoškolské koleji a nyní si zřejmě bude pronajímat byt. Svědkyně mu finančně vypomáhala. Sama svědkyně přicestovala do ČR s turistickým vízem přibližně v roce 2004 navštívit manžela. S manželem a synem v současné době nežijí ve společné domácnosti. Manžel pracuje v H.S., svědkyně jako prodavačka v trafice v Lysé nad Labem. Vzájemně se navštěvují a manžel jim přispívá na domácnost. Co se týče výchovy, synovi telefonuje a řeší s ním všechny možné věci. Svědkyně z ČR neodejde a bude se snažit získat trvalý pobyt. Podle jejího vyjádření mladší syn ukrajinsky ani neumí.

S žalobcem byl proveden doplňující pohovor dne 6.12.2011. Ten navíc uvedl, že jeho zdravotní stav je dobrý. Na radu známých policistů si změnil jméno na Ukrajině v roce 2006, o čemž předložil doklad. Poté si vyřídil na ambasádě ve Lvově vízum (dlouhodobý pobyt z důvodu zaměstnání) a pod změněným jménem pobýval na území ČR do podání žádosti o udělení azylu. Jeho změněná identita byla zjištěna příslušníky cizinecké policie v dubnu 2009. Připustil, že měl legální možnost vše si upravit sám, ale nevěděl jak ani kde se o tom informovat. Úpravu pobytu přenechal na jiném Ukrajinci, zaplatil mu za to, ale on jej podvedl. V rámci zákona o pobytu cizinců se snažil řešit svoji situaci ohledně pobytu neúspěšnými odvoláními proti prvnímu a poslednímu správnímu vyhoštění. Také podal dvě žádosti o milost do kanceláře prezidenta republiky. V prvním případě nepředložil dostatek příloh a nebylo možno rozhodnout, o druhé dosud nebylo rozhodnuto. Na Ukrajině nemá nic, celá rodina je v ČR. Starší syn si momentálně vyřizuje formality ohledně příjezdu do ČR, chce studovat na vysoké škole ekonomické. Žalobce shrnul důvody, které jej vedly k žádosti o mezinárodní ochranu tak, že na Ukrajině nic nevydělá a finančně je to hodně těžké. Neměli kde bydlet a měli i problém z důvodu svého původu. Lidé je moc nepřijali. V současné době žalobce pracuje v H.S. u Sport Arsenal s.r.o. jako hlídač objektu a manuální pracovník na základě pracovní smlouvy na dobu určitou, kterou mu zaměstnavatel prodlužuje. Také pracuje v Lysé nad Labem, tam vozí montovat materiál z H.S. V případě návratu na Ukrajinu neví, co by tam dělali, neměli by tam práci ani bydlení. Mladší syn je žákem základní školy v Lysé nad Labem, starší bude dělat v lednu zkoušky na vysokou školu v ČR a pokud neuspěje, zkusí to ve Varšavě. Žalobce uvedl, že celá H.S. ho podpořila a stojí za ním, aby nemusel vycestovat.

Dne 8.12.2011 žalovaný vydal napadené rozhodnutí. V odůvodnění rozhodnutí shrnul nejdříve průběh celého dosavadního řízení. Dospěl pak ke skutkovému závěru, že důvodem k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je žalobcova snaha o legalizaci dalšího pobytu na území ČR, protože se nechce vrátit na Ukrajinu, kde by se dostal opět do špatné ekonomické situace v důsledku absence bydlení a vhodného zaměstnání. Také by chtěl v ČR žít se svou manželkou a mladším synem. Důvody k podání žádosti jsou stále stejné a

nezměnily se ani jeho soukromé poměry ani situace v jeho vlasti. Stále se v případě návratu do vlasti obává neutěšené ekonomické situace.

Žalovaný pak konstatoval, že mezinárodní ochrana se podle § 28 odst. 1 zákona o azylu udělí ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu, udělí azyl přednostně. Posléze přistoupil k hodnocení důvodů sdělených žalobcem v průběhu řízení nejprve z hlediska naplnění důvodů pro udělení azylu a dále posoudil, zda nesplňuje důvody udělení doplňkové ochrany. Uzavřel, že v žalobcově případě nejsou splněny důvody ani podle § 12, 13 nebo 14 ani podle § 14a a 14b zákona o azylu.

S ohledem na obsah žaloby má zásadní význam pasáž odůvodnění napadeného rozhodnutí zaměřená na zhodnocení důvodů sdělených žalobcem z pohledu § 14 zákona o azylu. Žalovaný uvedl, že *„Jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárních důvodů. Správní orgán podrobně posoudil žadatelovu zdravotní, rodinnou a sociální situaci, když jmenovaný uvedl, že má v České republice manželku a syna, oba s povolením k dlouhodobému pobytu, se kterými by zde chtěl žít. Jmenovaný v České republice pobývá dlouhodobě neoprávněně, což ho jistě neopravňuje k domněnce, že by neměl schopnosti se o sebe a své blízké postarat i v případě návratu na Ukrajinu, kde nemá pobyt zakázán tak, jako v České republice. Zdravotní stav všech členů rodiny je dobrý a manželka se synem nemají v České republice trvalé vazby - dlouhodobý pobyt za účelem podnikání do roku 2013 nelze za takovou vazbu považovat. Přicestovali za žadatelem do České republiky s vědomím, že žadateli bylo opakovaně uloženo správní vyhoštění a následně i soudní vyhoštění. Rodinný život mají všichni možnost realizovat v zemi původu. Během řízení nebylo prokázáno tvrzení jmenovaného ani jeho manželky, že na Ukrajině nemají žádné zázemí. Mají tam řadu blízkých příbuzných včetně staršího syna. Nelze ani uvěřit tvrzení, že mladší syn neumí ukrajinsky, protože tam prožil část dětství a absolvoval první třídu základní školy. K mimořádnému opatření vzhledem k žadatelově ochraně nelze tedy bez dalšího využít existence rodiny na území České republiky. Na základě údajů sdělených žadatelem v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany správní orgán nezjistil žádný důvod hodný zvláštního zřetele pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu.“*

Při ústním jednání soudu konaném dne 26.3.2012 žalobce i žalovaný setrvali na své argumentaci i konečných návrzích.

O žalobě soud uvažil, vycházejí z těchto úvah:.

Předně obsah žaloby svědčí o tom, že předmětem sporu mezi účastníky řízení je v posuzovaném případě pouze závěr žalovaného o nenaplnění podmínek pro udělení azylu humanitárního na podkladě § 14 zákona o azylu. Žalobce naopak neproblematizuje ty závěry žalovaného, ze kterých žalobci neudělil mezinárodní ochranu na podkladě § 12, § 13, § 14a a § 14b zákona o azylu, a které proto zůstávají zcela mimo přezkumnou činnost soudu.

Podle § 14 zákona o azylu *jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.*

Z dikce citovaného ustanovení § 14 zákona o azylu vyplývá, že azyl z humanitárního důvodu lze udělit v případě hodném zvláštního zřetele. Jak dovodil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22.1.2004, č.j. 5 Azs 47/2003-48 (dostupný na www.nssoud.cz), na udělení azylu z humanitárního důvodu není právní nárok ani subjektivní právo. Rozhodnutí o jeho (ne)udělení je rozhodnutím založeným na volné správní úvaze žalovaného, ve které posuzuje žadatelem uvedené důvody pro udělení azylu. Jaká kritéria pro své rozhodnutí zvolí, je věcí žalovaného. Tento důvod azylu je tedy zcela výjimečný. Rozhodnutí žalovaného o neudělení humanitárního azylu přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu, a to z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů a zákonem stanovených mezí správního uvážení, které jsou tvořeny zejména principy vyplývajícími z ústavního pořádku České republiky, jako je obecný zákaz libovůle orgánu veřejné moci (v tomto případě žalovaného), zákaz diskriminace, princip proporcionality atd.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 3. 2004, č.j. 2 Azs 8/2004-55, judikoval, že „*Smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto ‚nehumánní‘ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými, či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu.*“

Žalovaný se dle názoru soudu v napadeném rozhodnutí pečlivě zabýval zdravotní rodinnou a sociální situací žalobce, včetně okolností dotýkajících se možného návratu do vlasti, vycházejí přitom z údajů sdělených žalobcem i vyplývajících ze svědecké výpovědi jeho manželky. Důvody, pro které žalobci humanitární azyl neudělil, zcela jasně a v odpovídajícím rozsahu intimoval žalobci v napadeném rozhodnutí. Soud důvody žalovaného považuje za souladné s dosavadní judikaturou správních soudů a zejména Nejvyššího správního soudu a za racionální.

Žalobce za důvody k podání žádosti o udělení azylu konstantně uváděl obtíže s obživou rodiny v případě návratu na Ukrajinu a snahu legalizovat pobyt v ČR, aby se vyhnul vyhoštění a nadále zde mohl pracovat a žít s rodinou.

Již v rozsudku ze dne 27.8.2003, č.j. 5 Azs 3/2003- 54, Nejvyšší správní soud konstatoval, že „*I když soud bere na vědomí zjištěné reálie o Vietnamské socialistické republice ve smyslu obtíží s obživou či seberealizací, tyto plynou právě z hospodářských potíží země a nelze bez dalšího je vnímat jinak, než-li právě jako důvody po výtce ekonomické. V*

daném případě k nim nepřistoupila žádná další okolnost, jež by tuto jejich obecnou povahu kvalitativně měnila a povýšila na důvody, jež by úvahu o udělení humanitárního azylu zasloužily. V daném případě osobní situace žalobce ve vazbě na aktuální situaci v jeho vlasti žádnou takovou mimořádnost nepředstavuje, včetně návratu do vlasti.“ (všechny zde uvedené rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz). Tento právní názor lze bezesbýtku aplikovat i na žalobcovy poměry a situaci na Ukrajině. Jím tvrzené ekonomické důvody v zemi původu tak žalovaný správně posoudil tak, že je nelze považovat za důvody hodné zvláštního zřetele, které by opodstatňovaly udělení humanitárního azylu.

Nejvyšší správní soud dále v rozsudku ze dne 8.4.2004, č.j. 4 Azs 47/2004-60, judikoval, že „*Důvody hodné zvláštního zřetele, jejichž zjištění je předpokladem pro udělení této formy azylu (poznámka soudu: humanitárního), nejsou v zákoně o azylu definovány. Nutno však dovodit, že snaha po legalizaci pobytu z důvodu společného soužití s manželem žijícím na území ČR (občanem Vietnamské socialistické republiky, který však o azyl nepožádal) je sice důvodem pochopitelným, avšak nikoliv natolik závažným a naléhavým, aby bez přistoupení dalších okolností zvláštního zřetele hodných, mohl být vnímán jako výjimečný, tedy zvláštního zřetele hodný ve smyslu § 14 zákona o azylu. V této souvislosti nutno poukázat na to, jak již ostatně učinil správní orgán i soud, že právní úpravu pobytu cizinců na území ČR upravuje zákon č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců, podle něhož se mohla stěžovatelka pokusit svou situaci vyřešit.*“ Pokud tedy žalovaný za důvod zvláštního zřetele hodný nepovažoval snahu žalobce po legalizaci pobytu na území ČR, aby zde mohl i nadále pracovat a žít s rodinou, nepochybil. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani okolnost, že v žalobcově případě je možnost upravit si pobyt na území ČR na podkladě právních titulů upravených v zákoně 326/1999 Sb. značně omezena (ne-li vyloučena) přinejmenším po dobu vyhoštění.

Byť tak žalovaný výslovně neuvedl, z rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že do správní úvahy zahrnul jak zájem žalobce na ochraně soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 9 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte (*Státy, které jsou smluvní stranou úmluvy, zajistí, aby dítě nemohlo být odděleno od svých rodičů proti jejich vůli, ledaže příslušné úřady na základě soudního rozhodnutí a v souladu s platným právem a v příslušném řízení určí, že takové oddělení je potřebné v zájmu dítěte.*) a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (*1. Každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. 2. Státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.*), tak zákonem chráněný zájem na veřejném pořádku, a oba zájmy poměřoval. S jeho závěrem se soud zcela ztotožnil. Žalobce se svojí rodinou žije na území ČR cca 5 let. Neudělení azylu žalobci bude mít s největší pravděpodobností za následek realizaci vyhoštění a tudíž rozdělení rodiny, což není v zájmu společného dítěte. Naproti tomu nelze přehlédnout skutečnost, že žalobcova manželka a syn přicestovali na území ČR již v době, kdy bylo rozhodnuto o vyhoštění žalobce. Žalobce byl vyhoštěn opakovaně a dokonce se změnou identity snažil obelstít správní orgány a vyhnout se sankci vyhoštění. Pobyt žalobcovy manželky a syna na území ČR je časově omezený a momentálně žijí i v ČR odděleně od žalobce. Soud stejně jako žalovaný má za to, že upřednostnit zachování rodinného života žalobce na území ČR na

úkor veřejného zájmu, aby byl respektován právní řád a rozhodnutí orgánu veřejné moci by v posuzovaném případě bylo neúnosné. Navíc žalobci a jeho rodině v podstatě nic nebrání žít společně v zemi původu, kde žije i jejich společný druhý syn a příbuzní z obou stran.

Z pohledu řečeného nemohl soud přisvědčit žalobci, že žalovaný porušil ust. § 14 zákona o azylu, protože jeho rodinná situace odpovídá podmínkám udělení azylu z humanitárních důvodů.

Porušení práva na spravedlivý proces a zásady ne bis in idem v řízení o správním vyhoštění žalobce označil za důvody pro udělení humanitárního azylu prvně až v žalobě. V napadeném rozhodnutí proto zmíněné důvody žalovaným posuzovány nejsou, a to výlučně z příčin na straně žalobce. Jakkoliv si je soud vědom okolnosti, že posouzení důvodů z pohledu § 14 zákona o azylu je prioritně v kompetenci Ministerstva vnitra, považuje za správné konstatovat, že uvedené důvody již ze své podstaty nepřicházejí v úvahu jako důvody zvláštního zřetele hodné pro udělení humanitárního azylu. Výtky směřují fakticky proti jiným rozhodnutím, případně řízením vydání těchto rozhodnutí předcházejícím, a žalobce měl možnost využít jiné procesní obrany. Žalobní bod proto soud neshledal důvodným.

Zcela nekonkrétní, dosud neuplatněné a bez možnosti soudního přezkumu je pak v závěru žaloby zmíněné tvrzení žalobce, že v „*postupu státní moci domovského státu a ve své situaci též vidí naplnění humanitárních důvodů pro udělení azylu ve smyslu § 14*“ zákona o azylu.

Naději na procesní úspěch pak nemohla mít tvrzení žalobce o porušení ust. § 50 odst. 3, § 51 odst. 1 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „*správní řád*“). Tato tvrzení byla zcela nekonkrétní a tudíž z hlediska opodstatněnosti absolutně nepřezkoumatelná. Žalobce totiž nespecifikoval, které okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu žalovaný nezjistil, ač to podle žalobcova názoru bylo nutné, které důkazní prostředky vhodné ke zjištění stavu věci nepoužil a se kterými důkazními prostředky a tvrzeními žalobce se v napadeném rozhodnutí nevypořádal.

Žaloba nebyla důvodná a soud ji proto v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl (výrok I.).

Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s.ř.s. nepřiznal, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení výslovně vzdal (výrok II.).

P o u ě n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 26. března 2012

JUDr. Jana Daňková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková